

SYLVIA DAY

aripi
de
brumă

Traducere din limba engleză și note
BIANCA PAULEVICI

Capitolul 1

Nu e nici ora nouă dimineața, și sunt deja amețită.

Vecina mea, Roxanne, doar ce a deschis larg ușa în care tocmai bătusem, iar acum stă în fața mea, cu ochii străbătuți de un licăr. Cele două cătele ale ei, o weimaraner care latră tare și o corgi-chihuahua și mai zgomo-toasă, se grăbesc să mă salute.

– Cu ce ocazie?

Mă las pe vine și mă pregătesc pentru năvala de trupuri calde și blânoase. Îmi ridic privirea și observ blugii care îmbracă picioarele lungi de-un kilometru ale lui Roxy, și cămașa cu nasturi albă, clasică, pe care și-a înnodat-o în talie. Ca întotdeauna, a fi fără cusur pare floare la ureche pentru ea.

Îmi zâmbește cu toată gura.

– Zilele de luni sunt pentru mimoze¹, doamnă doctor.

– Chiar aşa? îi spun, în timp ce le scarpin zdravăn pe cătele, flatată de cât de încântate sunt de sosirea mea.

¹ Băutură din şampanie și suc de portocale

Nu te aştepta să te contrazic. Se ştie că am mai prescris și eu băuturi din când în când.

– Dar *tu* nu bei niciodată.

Ridic din umeri.

– Pentru că nu sunt distractivă atunci când sunt beată.

Nu fac decât să mă plâng.

Primirea înlăcărată pe care mi-au făcut-o Bella și Minnie o încurajează să-mi spună:

– Le-a fost dor de tine. Și mie mi-a fost.

– N-am fost plecată atât de mult timp încât să mi se ducă dorul.

În timp ce mă ridic, mă felicit că am reușit, cumva, să evit două limbi care încercau să mă lingă cu frenzie, la unison.

Mi se taie respirația atunci când Roxy mă îmbrățișează cu putere. E cu vreo treisprezece centimetri mai înaltă decât mine, cu câțiva ani mai în vîrstă, și incomparabilă în privința eleganței și frumuseții.

Se dă înapoi și mă privește cu atenție, după care încuvintează din cap, în semn că a ajuns la o anume concluzie. Privesc mulțimea de cărlionți care-i ajung până la umeri și-i încadrează fața ovală. Are ochii căprui, cu câteva nuanțe mai deschiși decât nuanța pielii, ochi ce reflectă bunătatea unui suflet cu adevărat minunat.

– Cum e în Manhattan? mă întrebă ea, luându-mă la braț și trăgându-mă în casă.

– O nebunie, aşa cum e mereu.

– Și cuplul meu de celebrități preferat?

Închide ușa cu piciorul în urma noastră.

– Sunt la fel de splendizi, și de fermecători, și de putred de bogăți? E însărcinată deja? Poți să-mi spui; n-am să suflu o vorbă nimănui.

Zâmbesc. Și mie mi-a fost dor de Roxy. E bârfitoare, dar niciodată răutăcioasă. Totuși, nu poate să țină un secret mai mult de cinci minute.

– Da, Gideon și Eva Cross sunt tot minunați din toate punctele de vedere. Și nu sunt doctorița Evei, aşa că nu știu să-ți spun dacă e sau nu însărcinată. În orice caz, la cât de bine te pricepi să descoperi informații, mă aștepță să afli deodată cu ea.

– Ha! Vezi să nu! Kylie Jenner a reușit să-și ascundă sarcina, ceea ce dovedește că și cei care-s celebri pot avea secrete, îmi spune ea, iar privirea i se luminează de entuziasm. Deci, poate că Eva e însărcinată și ține totul ascuns.

Nu-mi place deloc să o dezamăgesc, dar...

– Dacă te ajută cu ceva, află că n-am văzut nici urmă de burtică.

– La naiba, spune Roxy, bosumflându-se. Asta e. Sunt tineri.

– Și ocupăți. Tinând cont de faptul că lucrez pentru ei, o știu direct de la sursă.

– Cu ce era îmbrăcată atunci când ai văzut-o? Vreau o descriere completă: ținută, pantofi, accesorii.

– Care dintre ținute? o întreb eu, innocent. Am văzut-o de mai multe ori.

Privirea i se luminează.

– Ei, ei, ei, dragă. Hai să luăm prânzul la Salty's, ca să-mi spui totul!

– Niște rugăminți n-ar strica, o tachinez eu.
– Între timp...

Parfumul ei îmbătător se estompează pe măsură ce se depărtează și intră în camera de zi.

– Trebuie să te aduc la zi cu multe lucruri.
– Am fost plecată doar trei săptămâni. Cât de multe lucruri s-au putut întâmpla între timp?

Le urmez pe Bella și pe Minnie până spre capătul sufrageriei și, numai decât, mă simt ca acasă în locul acesta familiar. Decorată preponderent în alb, cu accente de culoare bleumarin și auriu, casa în stil tradițional a lui Roxy e deopotrivă elegantă și confortabilă. Pe alocuri sunt presărate piese-mozaic viu colorate, cum ar fi suporturi pentru pahare, boluri decorative, vase și multe altele, pe care ea le creează, iar angajații ei le vând în piața Pike Place.

Dar ceea ce atrage, de fapt, privirile este Puget Sound, care se vede de la fereastra ei.

Mi se taie răsuflarea atunci când văd imaginea panoramică a strămtorii, împreună cu insulele Maury și Vashon. O barjă uriașă vopsită în roșu și alb, încărcată cu stive multicolore de containere maritime, se îndepărtează cu precauție de Tacoma, încetind atunci când se pregătește să pivoteze brusc ca să poată ieși din Golful Poverty. Un remorcher, care pare minuscul în comparație cu barja, pufăie în direcția opusă. Ancorajul de lângă mal e presărat cu bărci private ce variază ca mărime de la șalupe mici – la iahturi de croazieră.

Nu mă satur niciodată să contemplu apa sclipitoare și vasele care vin și pleacă la orice oră. De fapt, mi-a lipsit mult această priveliște cât timp am fost la New York.

Și când te gândești că am jurat odată că, născută fiind în New York, acolo voi și muri. E clar că nu mai sunt femeia care am fost.

Mă uit la uriașul copac bătrân de la marginea falezei și caut în crengile lui capul unui vultur pleșuv, ușor de recunoscut după albul lui strălucitor. Creanga desfrunzită pe care păsările se aşază ca pe o stinghie e goală acum, însă, la vederea unui șir îndepărtat de avioane care vin dinspre nord ca să aterizeze pe aeroportul SeaTac, îmi dau seama din ce direcție bate vântul. Mă întorc și privesc cum Roxy termină de încălțat niște adidași albi imaculați.

Se ridică.

– Deci, știi că ai ratat întâlnirea... Din nou. Nu cred că ai mai fost la vreuna de la sărbători, nu-i aşa?

Mă strecoar pe lângă colț, încercând să scap de ancheta lui Roxy, și apuc lesele cătelelor, care atârnă în cuierele de perete din holul din față.

– Oare chiar am *ratat* ceva? Nu prea cred.

În fiecare lună pe străzi apar panouri în formă de A, pe care sunt anunțate data și locul următoarei adunări comunitare. Pentru mine asta înseamnă o aducere-aminte care-mi e de folos în planificarea călătoriilor de serviciu la New York. Adunările sunt problematice pentru mine, și cel mai bine e să le evit, atunci când pot.

Roxy mi se alătură, prințându-și, la o gaică din cordon, carabina unui tub cu saci biodegradabili pentru dejeștiile de câine.

– Emily a venit însoțită de grădinarul ei. S-au cuplat, dacă asta-i expresia potrivită.

Vesta asta mă oprește-n loc, vag conștientă de faptul că cele două cățele au început să se învârtă, agitate.

– Puștanul? Ăla de vreo șaisprezece ani?

– Doamne! exclamă Roxy cu un râset gutural, încântător. Cam aşa arată, nu? De fapt, are douăzeci.

– Vai de mine!

Emily e o romancieră de succes, care a trecut recent printr-un divorț complicat. Cum și eu am avut parte de o experiență asemănătoare, îi doresc tot binele din lume. Însă cei din cartier au fost scandalizați de un șir recent de iubiți de-ai ei care aveau aproape aceeași vîrstă cu fiul său.

– Trauma îi poate da pe oameni peste cap, zic, însă vocea mea nu vădește prea mult din compasiunea pe care o simt.

Cu toții purtăm o armură de un fel sau altul. A mea este reinventarea.

– Uite ce-i, o înțeleg. Dar e pur și simplu prostesc să îți aduci playboy-ul, mai ales că le tunde peluzele câtorva dintre vecinii tăi, la întâlnirea comunitară. Să fi văzut privirile pe care îi le aruncau oamenii atunci când se întorcea cu spatele... măicușă!

Ne aplecăm ca să prinDEM lesele.

– Ce mai lucruri ratez! glumesc eu, întipărindu-mi în minte să-i trimit lui Emily o felicitare de *mă gândesc la tine*.

– Asta nu-i tot.

– Ei, chiar aşa?

O iau pe Minnie, iar Roxy o ia pe Bella. N-am căzut de acord în mod explicit asupra acestui aranjament; e, pur și simplu, un obicei al nostru. Așa cum plimbatul câinilor împreună de vreo două ori pe săptămână e un obicei, o interacțiune programată care mă scoate din casă, la soare, după cum mi-a recomandat medicul meu.

Roxy țopăie, entuziasmată.

– Les și Marge și-au vândut casa.

Clipesc.

– Nu știam că aveau de gând s-o vândă.

Ea râde și se îndreaptă spre ușa de la intrare.

– Tocmai astă-i clenciul. N-aveau de gând.

– Stai aşa, ce zici tu acolo?

Ies repede după Roxy, cu Minnie alergând alături de mine și ferindu-și coada atunci când închid ușa.

Mă uit la dreapta, spre casa mea, o încântătoare clădire de la jumătatea secolului trecut, renovată, cu acoperiș de tip fluture, apoi – la casa tradițională de lângă ea, care le aparține, *le-a aparținut*, de fapt, lui Les și Marge. Împreună cu a lui Roxy, toate cele trei case au o poziționare nemaiînsemnată printre locuințele care străjuiesc strada și strâmtarea, oferind vedere directă către apă, precum și o intimitate excepțională... Toate astea – la nici douăzeci de minute de mers cu mașina până la aeroport.

Roxy își încetinește pașii ca să-o prind din urmă, apoi se uită la mine.

– A doua zi după ce ai zburat spre New York, a parcat un Range Rover pe aleea lor, iar tipul dinăuntru le-a oferit bani peșin ca să vândă și să se mute în paisprezece zile.

Mă potincnesc, iar Minnie se încâlcește pentru o clipă în lessă. Îmi aruncă o privire pe care aş descrie-o drept enervată, apoi îi dă înainte cu tropăitul.

– Ce nebunie!

– Nu-i aşa? Les nu vrea să-mi spună ce sumă li s-a oferit, dar mă gândesc că a fost una enormă.

Urcăm în pas de marș aleea înclinată, iar eu îmi dau capul pe spate ca să văd casele de pe panta dealului. Prevăzute cu ferestre mari pentru ca locatarii lor să profite la maximum de priveliște, par să caște ochii, umite. Partea noastră de strâmtoare era secretă înainte, dar, atunci când a explodat piața imobiliară în Seattle și Tacoma, am fost descoperiți. Acum multe locuințe sunt renovate integral, după gusturile noilor proprietari.

Când ajungem la șosea o luăm la stânga. La dreapta e o fundătură.

– Păi, dacă sunt mulțumiți, zic eu, mă bucur pentru ei.

– Sunt copleșiți. S-au întâmplat multe dintr-o dată, dar cred că sunt împăcați cu alegerea pe care au făcut-o.

Roxanne se oprește odată cu Bella, și așteptăm până când cele două cătele își marchează unul dintre locurile obișnuite, pe pietrișul de la marginea asfaltului. Străzile

din cartierul nostru nu au borduri, nici trotuare. Doar peluze frumoase și o mulțime de arbuști înfloriți.

– Am încercat cu toții să scoatem informații de la ei, continuă ea, dar nu ne-au spus nimic despre vânzare.

Mă privește cu coada ochiului.

– Însă ne-au spus câte ceva despre cumpărător.

– De ce te uiți așa la mine?

– Pentru că eu și Mike credem că e o persoană celebră. Poate că-i regizor de film. Sau artist. Îți dai seama? Mai întâi Emily, o autoare de succes. Apoi tu, chirurg care face un reality-show. Și acum, noul vecin! Poate că locul ăsta e un nou Malibu – locuințe pe plajă, dar fără incendii de vegetație sau impozite pe venitul de la stat!

Când o aud pe Roxy pomenindu-l pe soțul ei, Mike, zâmbesc în sinea mea. Mutat din New York, ca și mine, el face o bine-venită legătură între viața pe care am lăsat-o în urmă și realitatea pe care mi-am creat-o de atunci; o realitate care tocmai a fost zdruncinată de pierderea unor vecini pe care-i plăceam.

– Pe ce te bazezi când spui asta? întreb, hotărând să-i fac jocul.

În ultimul an am învățat un lucru: să accept lucrurile pe care nu le pot schimba. O sarcină dificilă pentru o obsedată de control precum sunt eu.

– Les i-a spus tipului că nici măcar n-a văzut casa pe dinăuntru. Tipul i-a spus că n-avea nevoie să-o vadă. Cică știa deja că „lumina e perfectă“. Cine ar spune așa ceva? Doar cineva care are tangență cu artele vizuale, nu?

– Poate, încuviințez eu, șovăielnic, tulburată de conversația neașteptată.

Șoseaua se înalță abrupt în fața noastră, pantă fiind destul de înclinată ca să simt că mă ard ușor coapsele de la mersul alert.

- Dar asta nu înseamnă neapărat că e celebru.
- Stai să vezi, mă lămurește ea, cu respirația întretăiată. Les n-a vrut să ne spună o sumă, dar a zis că i se pare o nebunie că tipul n-a cumpărat în schimb complexul uriaș din capătul străzii. Casa aceea e pusă în vânzare la prețul de trei milioane și jumătate!

Îmi stă mintea în loc când mă gândesc. Les și Marge au, adică *au avut*, într-adevăr, o casă frumoasă, dar nu merita nici pe departe atâția bani.

– Cred că l-am văzut pe cumpărător o dată, prin fereastra cu arcadă din sufragerie, continuă Roxy. Blonda care era cu el arăta foarte bine. Slăbănoagă, gen supermodel, cu picioare lungi cât o zi de post.

Gâfăi atunci când ajungem sus; Roxy nu, pentru că merge la sală în majoritatea zilelor din săptămâna.

La vreo cinci sute de metri mai încolo, la dreapta, e o stradă care duce spre Dash Point. Dincolo de ea, tot înainte, drumul coboară iarăși și cotește până când ajunge la nivelul apei. Acolo se află Plaja Redondo, precum și Salty's, un restaurant construit pe piloni înfipti în apă, cu vedere către Golful Poverty și împrejurimile lui. Tocmai sunt pe punctul de-a deveni poetică și de-a lăuda supa de fructe de mare de la Salty's, când un alergător țășnește în viteză de după colț. Apariția lui bruscă mă buimăcește. Mă uit mai bine și încremenesc în mers. Mi se taie respirația.

Sunt prea multe lucruri de observat deodată, aşa că mintea mea încearcă să îl perceapă în întregime. Îmbrăcat doar în pantaloni scurți, negri, și încălțat cu adidași, e un festin vizual de piele bronzată, tatuaje complicate pe brațe și mușchi contractați, lucioși de la transpirație.

Iar *fața* lui. Sculptată. Maxilar pătrat. Brutal, răpitor de arătos.

Roxy, aflată acum la câțiva pași de mine, fluieră încet.

– Al naibii de sexy.

Sunetul vocii ei îmi aduce aminte să respir. Am pielea fierbinte și umedă de la transpirație. Inima îmi bate repede și nu pot să spun că e doar din cauza efortului.

La început nu ne vede, deși aleargă drept spre noi. E cu mintea în altă parte, cu trupul comutat pe pilot automat. Picioarele-i lungi, puternice, parcă devorează asfaltul de sub ele. Își leagănă brațele într-un ritm controlat. E impresionant cât de elegant se mișcă la o asemenea viteză, aerodinamic și eficient. Pare să alerge fără nici un efort, emanând deopotrivă frumusețe și putere. Iar eu... nu mă pot opri din privit. Știu că mă holbez și că ar trebui să-mi întorc privirea de la el, dar *nu pot*.

– Vezi și tu? mă întrebă Roxy, aparent neputând nici ea să-și întoarcă privirea.

Un lătrat frenetic ne scoate din transă. Bella și Minnie l-au depistat pe străinul care aleargă cu viteză înspre noi.

– Hei, o ceartă Roxy pe Bella, trăgând-o aproape de ea. Termină!

Dar *eu* sunt în continuare prea absorbită ca să reacționez la timp. Minnie se hotărăște să ia la fugă. Scap